

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αυθεντική εισαγωγή της Α. Β. Υ. της πριγκηπισίας 'Ασπασίας, χήρας του άλημονητου βασιλέως 'Αλεξάνδρου'

(Copyright "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"—Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις)

ΙΘ'

Με συτριμμένη την καρδιά, άποχριστήκε ο 'Αλέξανδρος από τον πατέρα του. Τά λόγια του βασιλέως γέμισαν την καρδιά του άπογοήτευσ-

ει. Κι' όταν την άλλη μέρα συναντήθηκε με την αγαπημένη του 'Ασπασία, έσπευσε να της έκφραση τους φόβους του.

Της μίλησε με φωνή πνιγμένη, άπ' τη λύπη του, έτοιμος να δακρúσθ.

—Το όνειρό μας, τό γλυκό μας όνειρο, της είπε, είνε γραφτό μας άπ' τη μοίρα, να μη πραγματοποιηθί ποτέ, ποτέ ίσως. Μαύρα σύννεφα έχουν σκεπάσει τό φωτεινό, ως χτές, ούρανό της αγάπης μας.

—'Η 'Ασπασία ταραχτήκε, σοβαρώς αυτή τη φορά.

—Τί συμβαίνει, 'Αλέξανδρε; τόν ρώτησε. Τί λόγια είν' αυτά που μού λές; "Έκαμες πάλι καμιά άπερισκεψία;

—"Όχι, Μπίκα μου, δέν έκαμα καμιά άπερισκεψία. Τά λόγια που σού λέω είνε σοβαρά.

—Μά κάτι πρέπει να σου συνέθ. Σου είπα κανείς τίποτε; Λέγε μου, 'Αλέξανδρε, δέν ξέρεις πόσο άνησυχώ! Δέν είνε δυνατόν νάγινες άξαρνα και χωρίς λόγο τόσο άπαισιόδοξος. Κάτι συνέθ, κάτι σου είπα, με κάποιον μίλησες...

—Φυσικά, μίλησα με κάποιον.

—Με ποιόν;

—Με τόν πατέρα μου.

—Με τόν βασιλέα!

—Μάλιστα. Γιατί ταραχέσαι έτσι; Δέν είνε ο πατέρας μου ο βασιλέας; Δέν είμαι παιδί του; Δέν μπορώ να μιλώ άραγε μαζί του;

—Κι' όμως, μού είχες ύποσχεθί...

—Ναι, ναι, αλλά δέν παρέθην τό λόγο μου, την δέικοψε ο 'Αλέξανδρος. 'Η συζητήσις πούκανα με τόν πατέρα μου, ήρθε έντελώς φυσική. Έκ των ύστερων μάλιστα δέν μετανοώ για ότι έγινε. "Έπρεπε να μάθω τί ειδους κίνδυνοι άπειλουδ τόν θρόνο και την αγάμη μας συνεπός.

—Κίνδυνοι!

—Ναι, Μπίκα μου, κίνδυνοι και μάλιστα σοβαροί. 'Ο πατέρας μου μού μίλησε καθαρά, όπως συνηθίζει άλλωστε να μιλάη πάντα.

—Και τί σου είπα;

—'Ο 'Αλέξανδρος επανέλαβε, λέει προς λέει, τά λόγια που τού είχε πη ο βασιλέας.

—'Η εσποινίς Μάνου σκυθρώπασε.

Κατάλαβε κι' αυτή ότι τό όνειρο του γάμου τους, δέν μπορούσε να πραγματοποιηθί έτσι εύκολα, όπως έλπικε κι' επίστευε.

Τά ώραία έκφραστικά της μάτια βούρκωσαν.

—'Ο 'Αλέξανδρος της πήρε τά χέρια μέσα στά δικά του και προσπάθησε να την παρηγορήσει...

—Μάλιστα προσπάθεια.

Γιατί είχε περισσότερη ανάγκη παρηγορίας α'τός ο ίδιος μάλλον.

—Μή στενοχωρείσαι, Μπίκα μου, είπε με θλιμμένη φωνή στην αγαπημένη του. "Άς σπηρεύουμε τις έλπίδες μας στο Θεό. Κι' ο Θεός θα μας βοηθήσει να πραγματοποιήσουμε μία μέρα τόν μεγάλο μας πόθο.

Πράγματι, ή 'Ασπασία ξαναθάρκε γρήγορα τό θάρρος και την αισιοδοξία της.

—Ναι, είπε γεμάτη αυτοπεποίθιση. 'Ο Θεός δέν θα μας έγκαταλείψη. Θα ύπομεινουμε. Κι' όσες συμφορές κι' άν έρθουν

να μας χτυπήσουν, θα τις αντιμετώπισουμε με θάρρος κι' έγκαρτέρη. Μοδ τό όρκίζεσαι αυτό, 'Αλέξανδρε;

—Και τό ρωτάς, αγάτη μου; Είτε πρίγκηψ στην 'Ελλάδα, είτε έξοριστός, μακριά άπ' την πατρίδα, θα σ' αγαπώ πάντα τρελλά. Θα γίνης ή συντροφικη της ζωής μου, ότι κι' άν συμβεί, όσες τρικυμίες κι' άν μας δειρουν, έμένα και την οικογένεια μου.

—Εύχαριστώ! ψιθύρισε ή 'Ασπασία, με βουρκωμένα μάτια. Σ' εύχαριστώ, 'Αλέξανδρε! 'Η αγάτη μου για σένα θα κρατησθ όσο κι' ή ζωή μου. Κι' άν υπάρχει ζωή και πέραν από τόν τάφο, θα σ' αγαπώ και στην άλλη αυτή ζωή, όπως σ' αγαπώ και τώρα, όπως σ' αγαπούσα πάντα!...

—'Επειτα, ποιός ξέρει; είπε ο 'Αλέξανδρος. "Ίσως οι έχθροί μας, οι έχθροί του θρόνου και του έρωτός μας, δέν μπορούσαν να πραγματοποιήσουν τά σχέδια τους. "Ίσως κάθε κίνδυνος να λειψή γρήγορα. Και τότε...

—Τότε όλα θα μας άνηκου, θα είνε δικά μας, συμπλήρωσε ή 'Ασπασία. 'Η έλευθερία μας, ο έρωτός μας, ή εύτυχία του έρωτός μας, που τόσες συμφορές την άπειλουδ σήμερα.

—Μακάρι, Μπίκα, μακάρι! φώναξε ο 'Αλέξανδρος, αναστενάζοντας μ' άνακούφισι.

Την εποχή αυτή ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, έπαυσε την αγαπημένη του και την αδελφή της κ. Ζαλοκώστα και πήγαιναν, με τ' αυτοκίνητό του στο Καλαμάκι, όπου κολυμπούσαν.

Οι 'Αθηναίοι, που έθελαν τις έπαυσεις των, έθλεπαν συχνά τους δυο έρωτευμένους ν' άπολαμβάνουν τη δροσιά της θάλασσας.

Μιά μέρα μάλιστα—τό ίδιο ακριβώς συνέθ άλλωστε και στον Περσ—ο πρίγκηψ, βλέποντας στ' ανοιχτά μία φαρόδρακα, άρχισε να κατευθινεται προς αυτή, κολυμπώντας σαν δελφίνι. Λίγο πιο πίσω του τόν άκολουθούσαν ή 'Ασπασία με την αδελφή της.

"Όταν ο πρίγκηψ πληρώσει στη βάρκα, άρπαξε την αδελφή της 'Ασπασίας στους δυνατούς ώμους του κι' ανέθηκε πάνω σ' αυτή. Κάθισε λίγες στιγμές και ξεκουράστηκε και κατόπιν ξαναβούτηξε στη θάλασσα, ξαναπήρε την αδελφή της 'Ασπασίας στους ώμους του και την έθγαλε στην άκτη, χωρίς να κουρασθ, χωρίς ν' άποκάμη καθόλου!

Κολυμπούσε, όπως είπαμε, σαν δελφίνι!...

'Η ύγεια άνθισε άπάνω του και φωτοβολούσε ρόδινη και γοητευτική...

Μολαταυτα, ο πρίγκηψ δέν μπορούσε να ίκανοποιηθί, άν και έθλεπε καθημερινώς την αγαπημένη του.

Ποθούσε να την μυφρευθί.

Δέν τόν συγκρατούσαν πλέον ούτε της 'Ασπασίας ή συμβουλές, ούτε τάν γονέων του ή συστάσεις.

Και θα έπραγματοποιούσε τόν πόθο του αυτόν, άν δέν έπληρνοντο ραγδαίως τά γινωστά πολιτικά γεγονότα, τά όποία έγιναν αφορμή της άναγνώρησής του πιατέρα του από την 'Ελλάδα. Τά γεγονότα αυτά έλύπησαν, όπως ήταν έπόμενο, τόν πρίγκηπα βαθύτατα, τόν συνέτριψαν.

"Αν και τού είχε μιλήσει ο πατέρας του για τό ένδεχόμενο μιας τέτοιας μεταβολής, μιας τέτοιας άνωμαλίας, ο πρίγκηψ δέν την φανταζότανε τόσο γρήγορη και τόσο τραχική.

"Έλπικε ότι ή κακές ήμέρες θα περνούσαν, ότι τ' άπειλητικά νέφη που είχαν άπλωθί πάνω από τό θρόνο, θα διεύλυντο.

Τό έπίστευε σοβαρώς αυτό.

"Απόδειξεις είνε και τό ότι άπεπειράθη να πραγματοποιήσθ τόν πόθο του, λίγον καιρό προ της έξορίας του πατρός του.

'Ο αδελφός του πρίγκηπος 'Αλεξάνδρου, Διάδογος Γεώργιος

Και τὸ ἀπεπειράθη αὐτό, ὄχι μιά φορά μόνον, ἀλλὰ δύο φορές στὴ σειρά.

Τὴν πρώτη φορά στοὺς Δελφούς.
Καὶ τὴ δεύτερη στὸ Τατόι.

Καὶ νὰ πῶς συνέθησαν τὰ πράγματα:
Ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἐκδράμει στοὺς Δελφούς, μαζὺ μὲ τὴν Ἀσπασία, τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ τὸν ὑπάσιπτό τῆς.

Ἐκεῖ, ἀφοῦ εἶδαν τὶς ἀρχαιοτῆτες καὶ χάρησαν τὴ φύσιν, ὁ πρίγκηψ πήρε ἰδιαίτερως τὴ δεσποινίδα Μάνου καὶ τῆς εἶπε:—Μπικά μου, εἶχα μιά πρώτη τάξεως ἔμπνευσι.

—Ἀλήθεια! ρώτησε πρόσχαρῃ ἡ Ἀσπασία, μὴ ὑποπτευομένη τί θέλει νὰ τῆς πῇ ὁ πρίγκηψ.

—Ναί, ναί... Μιά ἔμπνευσις πού θὰ σέ κατευχαριστήσῃ, θὰ σέ καταγοητεύσῃ.

—Πές τὴν λοιπὸν νὰ τὴν ἀκούσω.
—Τὶ θάλεγες ἀν παντρευομάστε;

—Πῶς;
—Ἄν παντρευομάστε εἶπα, Μπικά μου.

—Ποῦ, πῶς, πότε; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ Ἀσπασία.

—Ἐδῶ, τώρα ἀμέσως, ἀπλὰ καὶ ποιητικά.

—Ἀστεύουσαι, Ἀλέξανδρε;
—Δὲν ἀστεύομαι καθόλου. Ἀντιθέτως μάλιστα μιὰ μὴδ ὀσβαρώτατα.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε πραγματικότητα. Τί θὰ ποῦν οἱ γονεῖς σου; Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος;

—Ἄς ποῦν ὅ,τι θέλουν.
—Θὰ ριζούν τὴν εὐθύνην σέ μένα, Ἀλέξανδρε.

Θὰ ποῦν πῶς σέ παρέσυρα ἔδῶ μ' αὐτὸ τὸ σκοπό.

—Δὲν θὰ τὸ ποῦν αὐτό. Ἐ ἀναλάθῶ ἐγὼ καθε εὐθύνην. Κι' ἔπειτα...

—Ἐπειτα;
—Μποροῦμε νὰ φυλάξουμε κρυφὸν τὸ γάμου μας.

—Δὲν κρύβονται αὐτὰ τὰ πράγματα, Ἀλέξανδρε. Σκέψου καλύτερα.

—Σκέφθηκα πολὺ καλά καὶ πολὺ ὀσβαρά καὶ τὸ ἀποφάσισα καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασίν μου. Μὴν ἐπιμένεις, συνεπῶς, Μπικά. Θὰ κάμω ἐκεῖνο πού θέλω, ἐτελείωσα!

Ἡ Μπικά ὁμως ἐπέμεινε. Ἐπέμεινε πολὺ. Μὰ τοῦ κάκου... Ὁ πρίγκηψ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡ ἔμπνευσις αὐτῆ, ἡ «πρώτης τάξεως», ὅπως τὴν ἔλεγε, δὲν τοῦ ἤρθε ξαφνικὰ. Φαίνεται πῶς σκόπιμως εἶχε δι-οργανώσει τὴν ἐκδρομὴν αὐτῆ.

Ἡ Ἀσπασία Μάνου, βλέποντας πῶς ὁ πρίγκηψ δὲν ἔπαυρε ἀπὸ λόγια, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύβῃ. Βαθεῖα συγκινημένη, μὲ φωνὴ ποῦτρεμε, εἶπε στὸν ἀγαπημένον τῆς:

—Κάμε ὅ,τι σέ φωτίζει ὁ Θεός, Ἀλέξανδρε!...

Κι' ὁ Ἀλέξανδρος πού δὲν περιμένα, παρά μόνον τὴν συγκατάθεσίν τῆς, ἔσπευσε νὰ στηλῆ τὸν ὑπάσιπτόν του, νὰ εἰδοποιήσῃ σχετικῶς τὸν ἱερέα τοῦ χωριοῦ.

Ὁ γάμος θὰ γίνονταν ἀπλὰ καὶ ποιητικά, σ' ἓνα ἐρημοκκλήσι, χωρὶς ἄλλους μάρτυρες, ἐκτὸς τῆς ἀδελφῆς τῆς διδος Μάνου καὶ τοῦ ὑπάσιπτόν του πρίγκηπος.

Ὁ ὑπάσιπτός εἰδοποίησε τὸν ἱερέα, ἀλλὰ δὲν ἔγινε στὸν πρίγκηπα, δὲν εἶχε καθόλου χαροῦμενο ὄφρος.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.
—Κατὰ πολὺ δύσκολο, Ὑψηλότετε.

—Δηλαδῆ;
—Ὁ παπᾶς δὲν δέχεται νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον.

Ὁ Ἀλέξανδρος θύμωσε, ἔγινε ἔξω φρενῶν.
—Πῶς; Τί εἶπατε; φώναξε.

—Εἶπα, Ὑψηλότετε, ὅτι ὁ παπᾶς δὲν δέχεται νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον.

—Τοῦ ἐξηγήθηκες καλά;
—Ἀπολύτως, Ὑψηλότετε.

—Τοῦ εἶπες πῶς πρόκειται γιὰ μένα;
—Τοῦ τὸ εἶπα, Ὑψηλότετε.

—Καὶ ἀρνήθηκε, λέτε;
—Κατηγορηματικῶς μάλιστα.

—Ἀρνήθηκε καὶ ἐκτέλεσῃ τὴν ἐπιθυμία ἐνός πρίγκηπος;
—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀρνείται, Ὑψηλότετε.

—Πῶς γι' αὐτὸ ἀκριβῶς; Τί θέλετε νὰ πῆτε;
—Δὲν δέχεται νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον, γιὰτὶ πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ σᾶς καὶ φοβάται τὶς συνέπειες μιᾶς τέτοιας ἱστορίας.

φοβάται μὴν ἐπισύρει ἐναντίον του τὴ δυσμένεια τῆς Κυβερνήσεως, μήπως προκαλέσει τὸ θυμὸ τῶν γονέων σας, μήπως τιμωρηθῇ τέλος ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο.

—Σᾶς τὰ εἶπε αὐτὸ ὁ ἴδιος;
—Μάλιστα, Ὑψηλότετε.

—Μπᾶ! φώναξε ὁ πρίγκηψ. Θὰ εἶνε προφάσεις καὶ τίποτε περισσότερο. Θὰ τὸν ἰδῶ μόνος μου.

Ὁ ὑπάσιπτός δὲν τόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίρρηση.
—Εἰδοποιεῖστε τὸν πεισιματῆρ᾽ αὐτὸν παπᾶ νάρθη ἔδῶ, συνέχισε ὁ Ἀλέξανδρος. Τώρα ἀμέσως μάλιστα.

Καὶ πάλιν ὁ ὑπάσιπτός ὑπάκουσε, χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Κατάλαβανε πῶς κάθε σύστασις καὶ συμβουλὴ θὰ γίνανε χαμένη. Ξεκίνησε λοιπὸν γιὰ νὰ πῆ νὰ συναντήσῃ τὸν παπᾶ, νὰ τὸν φέρῃ στὸν Ὑψηλότετον.

Ἡ Ἀσπασία Μάνου δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τίποτε ἀπ' ὅλην αὐτὴν τὴν φασαρίαν. Κι' ἔταν σὲ λίγο εἶδε τὸν γέροντα ἱερέα μὲ συνομιλῆ μὲ τὸν πρίγκηπα, ὑπέθεσε πῶς συνομιλοῦνται γιὰ τὸ γάμο. Ἐσπευσε ὁμως νὰ τὴν καταστήσῃ ἐνήμερη τῶν διατρεχόντων ὁ ὑπάσιπτός του Ἀλεξάνδρου.

Ἡ Ἀσπασία ἀνησύχησε.

Θέλησε νὰ ἐπέμῃ ἀμέσως.
Μὰ ὁ ὑπάσιπτός του Ἀλεξάνδρου, τὴν παρακάλεσε νὰ περιεμῇ νὰ φύγῃ προηγουμένως ὁ παπᾶς.

Πράγματι, σὲ λίγο, ὁ παπᾶς ἔφυγε.
Ὁ ἀγαθὸς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου φαινόταν πολὺ ταραχμένος. Περπατοῦσε ἀρηρημένως καὶ μονολογοῦσε...

Ἡ Ἀσπασία ἔτρεξε τότε ἀμέσως καὶ συνάντησε τὸν πρίγκηπα. Τὸν βρῆκε κυριολεκτικῶς μαινόμενο. Τὸν εἶχε καταλάβει ὁ θυμὸς πού πνέει τοὺς ἐρωτευμένους, ὅταν βλέπουν τὰ ὄνειρά τους νὰ καταρρέουν, τὴν τελευταία στιγμή, σ' ἔρειπτα.

Μόλις εἶδε τὴν ἀγαπημένην του ὁ Ἀλέξανδρος, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται μεγαλοφώνως, μ' ἑξαίψι ἀσυγκράτητη:

—Τὰ ἔμαθες, Μπικά; Ἀρνοῦνται νὰ μᾶς στεφανώσουν! Τὸ ἀρνήθηκε αὐτὸ σέ μένα τὸν ἴδιο, ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ! Τὸν κάλεσα, τοῦ μίλησα, τὸν παρακάλεσα, τὸν ὑπέπληξα, μὰ τοῦ κάκου. Εἶνε ἀγύριστο κεφάλι. Αὐτὸ πιὰ καταντᾶ ἀνυπόφορο. Ἐ ἀναγκαστῶ νὰ κάμω κάμμιὰ τρέλλα. Ὅλοι, ὅλοι ἔχουν βαλθεῖ νὰ μᾶς κάμνουν δυστυχισμένους. Τολμάει ἓνας χωρικός παπᾶς νὰ μοῦ φερῆν ἀντίρρησης, τὴ στιγμή πού τὸν παρακαλῶ θερμὰ, τόσῳ θερμὰ!

Ἡ Ἀσπασία προσπάθησε νὰ καθουχάσῃ τὸν πρίγκηπα. Τοῦ ἐξήγησε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ ἀπλοικοῦ ἱερέως τοῦ χωριοῦ.

—Πάρνεις λοιπὸν καὶ σὺ τὸ μέρος του! φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος. Τὸν δικαιολογεῖς καὶ σὺ ἀκόμα, Μπικά!...

—Ναί, Ἀλέξανδρε, ἀπάντησε θαρραλέα ἡ Ἀσπασία, δὲν τὸν ἀδικῶ τὸν ἀνθρώπο. Φοβάται νὰ κάμῃ αὐτὸ πού τὸν ζητᾶς. Σκέπτεται τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς του καὶ τρέμει ὁ δυστυχῆς.

—Ὡστε εἶσαι εὐχαριστήμενη ἀπ' ὅλα αὐτὰ!

—Δὲν εἶμαι εὐχαριστήμενη, Ἀλέξανδρε, ἀλλὰ δὲν μπορῶ καὶ ν' ἀδικήσω ἓνα φτωχὸ παπᾶ. Ἄς μὴ παραφερόμεθα λοιπὸν. Ἄς εἶμαστε λογικοί!...

—Θαυμάζω τὴν ψυχραιμία σου, Μπικά!

Ἡ Ἀσπασία ἀναστεναξέ.

—Ἐχεις δικηρὸν νὰ μιλάς ἔτσι, τοῦ εἶπε. Ἄνυπομονεῖς, θυμῶνεις, νευρίζεις. Κι' ὅμως καλύτερο φάρμακο ἀπ' τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν ὁμοιότητα στὴν περίστασι αὐτῆ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, πιστέψέ με, φίλε μου.

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐπέισθη.

Ἐννοοῦσε νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀθήνα παντρεμένος.

Παρ' ὅλες ὁμως τὶς προσπάθειες, δὲν κατάρθωσε τίποτε. Ὁ γέρονς παπᾶς τῶν Δελφῶν ἦταν ἀμετάπειστος. Κι' ἔτσι ὁ πρίγκηψ, ἐναντιῶν τὴν πρωτεύουσάν, μὲ τὴν ἀγαπημένην του, μελαγχολικῶς καὶ ἀκεφῶς, δύσθυμος μέχρι θανάτου, αὐτὸς πού χαίρονταν σὰν μικρὸ παιδί, ὅταν βρισκόταν στὴν ἐξοχή...

Ἡ δεύτερη σχετικὴ ἀπόπειρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, νὰ νυμφευθῇ κρυφὰ τὴν διδα Μάνου, ἔγινε στὸ Τατόι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος σὲ νεαρὰ ἡλικία